

22 Δεκεμβρίου, 1993

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΤΑΜΕΙΟΥ ΔΙΑ ΠΛΕΟΝΑΖΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Έφεση με υπόμνημα Αρ. 265)

Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού — Υποχρέωση για καταβολή ποσών επιδικασθέντων από το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών, υπέρ εργοδοτούμενου εναντίον εργοδότη που έχει τεθεί υπό εκκαθάριση, δυνάμει του άρθρου 31(3) των περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμων — Η υποχρέωση καλύπτει μόνο ποσά που επιδικάσθηκαν σχετικά με τις υποχρεώσεις του εργοδότη που απορρέουν από τον τερματισμό της απασχόλησης και όχι σχετικά με τις υποχρεώσεις του εργοδότη που απορρέουν από την εργοδότηση, όπως δεδουλευμένους μισθούς, 13ο μισθό, εισφορές σε ταμεία ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης κλπ. 5

Δικαιοδοσία Δικαστηρίων — Ομοβάθμιο Δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία αναθεώρησης απόφασης άλλου ομοβάθμιου Δικαστηρίου — Η έλλειψη τέτοιας δικαιοδοσίας επεκτείνεται και σε κατ' έφεση διαδικασία. 10

Λέξεις και φράσεις — “Επιδικασθέν ποσό” στο άρθρο 31(3) των περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμων — Αναφέρεται σε ποσά πληρωτέα δυνάμει των προνοιών των περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμων και όχι σε οποιαδήποτε άλλα ποσά πληρωτέα είτε δυνάμει των προνοιών άλλου νόμου είτε γενικά στο πλαίσιο της σχέσης εργοδότη και εργοδοτούμενου. 15

Οι αιτητές είχαν απολυθεί σαν πλεονάζον προσωπικό χωρίς προειδοποίηση από την εργοδότητά τους εταιρεία New Cosmopolitan Restaurant Ltd. Με αίτησή τους στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών είχαν αξιώσει την πληρωμή αποζημιώσεων λόγω μη προειδοποίησης και πλεονασμού, ως επίσης και δεδουλευμένους μισθούς, αναλογία 13ου μισθού και ποσά που η εργοδότητά τους είχε υποχρέωση να καταβάλει σαν συνδρομές προς την συντεχνία και το συντεχνιακό ιατρό και συ- 20 25

νεισφορές για το Ταμείο Προνοίας και τις ετήσιες άδειες. Ενώ εκκρε-
 μούσε η διαδικασία, η εργοδότη εταιρεία τέθηκε υπό εκκαθάριση και
 ο Επίσημος Παραλήπτης, που διορίστηκε σαν προσωρινός εκκαθαρι-
 στής, δεν αμφισβήτησε τις απαιτήσεις των αιτητών, και σαν αποτέλε-
 5 σμα εκδόθηκε τελεσίδικη απόφαση εναντίον της εργοδότης εταιρείας
 για τα διάφορα ποσά που αξίωναν. Με δεύτερη αίτησή τους στο Δικα-
 στήριο Εργατικών Διαφορών οι αιτητές αξίωσαν, δυνάμει του άρθρου
 31(3) των περί Τεματισμού Απασχολήσεως Νόμων, την πληρωμή από
 10 το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού όλων των επιδικασθέντων υπέρ
 τους ποσών στην αίτηση εναντίον της εργοδότης εταιρείας. Το Τα-
 μείο Πλεονάζοντος Προσωπικού πλήρωσε τα ποσά που αναλογούσαν
 στην αποζημίωση λόγω πλεονασμού και στην απόλυση χωρίς προειδο-
 ποίηση, αλλά αρνήθηκε να πληρώσει τα υπόλοιπα ποσά, ισχυριζόμενο
 15 ότι αυτά δεν καλύπτονταν από το άρθρο 31(3) των Νόμων. Το Δικα-
 στήριο Εργατικών Διαφορών αποφάσισε ότι το Ταμείο όφειλε να κα-
 ταβάλει όλες τις απαιτήσεις των αιτητών, με μόνη εξαίρεση τις συνει-
 σφορές στο Ταμείο Προνοίας, που, όπως έκρινε, διέπονταν από ειδικό
 Νόμο. Στην έφεση με υπόμνημα τέθηκαν διάφορα ερωτήματα, που
 20 αφορούσαν από την μια στο κατά πόσο το Δικαστήριο Εργατικών Δια-
 φορών στην αρχική αίτηση είχε δικαιοδοσία να εκδώσει απόφαση και
 να επιληφθεί των διαφορών αξιώσεων που είχαν εγείρει οι αιτητές και
 κατά πόσο το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού ήταν αναγκαίος διά-
 δικος στην αρχική αίτηση, και από την άλλη το θέμα της ορθής ερμη-
 νείας του άρθρου 31(3) των περί Τεματισμού Απασχολήσεως Νόμων.
 25 Για την κρίση και των δύο κυρίως θεμάτων είχε συζητηθεί σε έκταση
 ενώπιον του Εφετείου η έννοια του όρου "εργατική διαφορά" και το
 κατά πόσο οι διάφορες αξιώσεις των αιτητών ενέπιπταν στην έννοια
 του όρου αυτού ή όχι.

Αποφασίσθηκε ότι:

30 (α) Εφόσον η αρχική απόφαση του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών
 είχε καταστεί τελεσίδικη και παρέμενε ισχυρή, δεν ήταν δυνατό για
 το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών στην μεταγενέστερη αίτηση,
 να επιληφθεί θεμάτων σχετικά με την δικαιοδοσία του ομοβάθμιου
 35 Δικαστηρίου του, να επιληφθεί των διαφορών αξιώσεων που είχαν
 εγερθεί στην αρχική αίτηση, ούτε να κρίνει κατά πόσο το Ταμείο
 Πλεονάζοντος Προσωπικού ήταν ή όχι αναγκαίος διάδικος στην
 αρχική αίτηση, διότι τέτοια κρίση θα ισοδυναμούσε με αναθεώρηση
 40 από ομοβάθμιο Δικαστήριο απόφασης άλλου Δικαστηρίου σε άλλη
 διαδικασία, πράγμα που ήταν εκτός της δικαιοδοσίας του πρωτόδι-
 κου Δικαστηρίου. Το δικαιοδοτικό εμπόδιο επεκτεινόταν και στην
 κατ' έφεση διαδικασία στην παρούσα υπόθεση και κατά συνέπεια το
 Εφετείο δεν θα απαντούσε στα ερωτήματα που αφορούσαν το σκέ-
 λος αυτό της υπόθεσης.

- (β) Το κεντρικό χαρακτηριστικό των περί Τεματισμού Απασχολήσεως Νόμων είναι ο καθορισμός των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που συναρτώνται προς τον τεματισμό της απασχόλησης εργοδοτούμενου, και όχι ζητήματα σχετικά με δικαιώματα και υποχρεώσεις που αποκρυσταλλώθηκαν κατά την διάρκεια της εργοδότησης και είναι άσχετα προς τον τεματισμό της. Η φράση "επιδικασθέν ποσό" στο άρθρο 31(3) των Νόμων, εμφανώς ως εκ του σκοπού του νόμου, αναφέρεται σε ποσά πληρωτέα δυνάμει των προνοιών του και όχι σε οποιαδήποτε άλλα ποσά πληρωτέα, είτε δυνάμει των προνοιών άλλου νόμου, είτε γενικά στο πλαίσιο της σχέσης εργοδότη και εργοδοτούμενου, και κατά συνέπεια, η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου έπρεπε να παραμεριστεί.

Η έφεση επιτράπηκε χωρίς έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Papademetriou v. Christofi (1988) 1 C.L.R. 101 15

Σιβιτανίδης v. Χαραλάμπους (1993) 1 Α.Α.Δ. 179

Χριστοδούλου v. Χριστοδούλου (1993) 1 Α.Α.Δ. 195.

Έφεση δι' υπομνήματος.

Έφεση δι' υπομνήματος από τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών σχετικά με την απόφασή του στις Αιτήσεις 144/89 - 165/89 ημερομηνίας 13 Σεπτεμβρίου, 1989, αναφορικά με την έκταση των υποχρεώσεων του Ταμείου για Πλεονάζον Προσωπικό προς πληρωμή ποσών που επιδικάστηκαν υπέρ απολυθέντων εργοδοτουμένων από το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών.

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, με Ε. Λοιζίδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για τους εφεσείοντες - καθ' ών η αίτηση. 25

Α. Σχορδής με Ε. Πατέρα, για τους εφεσίβλητους - αιτητές.

Cur. adv. vult.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης. 30

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ: Εγείρεται σοβαρό ζήτημα ως προς την έκταση των υποχρεώσεων του Ταμείου για Πλεονάζον Προσωπικό προς πληρωμή ποσών που επιδικάστηκαν υπέρ απολυθέντων εργοδοτούμενων από το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών. Ο Γενικός Εισαγγελέας χαρακτήρισε την υπόθεση ως τη λυδία λίθο της συνέχισης της ύπαρξης ή μή του Ταμείου.

Οι εφεσίβλητοι ήταν εργοδοτούμενοι της εταιρείας New Cosmopolitan Restaurant Ltd. Απελύθησαν ως πλεονάζον προσωπικό χωρίς προειδοποίηση. Με ξεχωριστές αιτήσεις τους προς το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών αξίωσαν τους οφειλόμενους μισθούς, αναλογία του δέκατου τρίτου μισθού του χρόνου της απόλυσής τους και τα ποσά που οι εργοδότες τους είχαν υποχρέωση να καταβάλουν ως συνδρομές προς τη συντεχνία και το συντεχνιακό ιατρό και συνεισφορές για το Ταμείο Προνοίας και τις ετήσιες άδειες. Ενώ εκρεμούσε η διαδικασία, εκδόθηκε διάταγμα εκκαθάρισης της εργοδότης εταιρείας και το χειρισμό της υπόθεσης ανέλαβε ο Επίσημος Παραλήπτης ως προσωρινός εκκαθαριστής. Ο Επίσημος Παραλήπτης δεν αμφισβήτησε την απαίτηση των εφεσιβλήτων ως προς την ύπαρξη των οφειλών και το ύψος τους και εκδόθηκε απόφαση εναντίον των εργοδοτών.

Το άρθρο 31(3) του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου του 1967 (Ν. 24/67) όπως έχει τροποποιηθεί προβλέπει:

“Όταν κατά τον χρόνον της επιδικάσεως υπό του Διαιτητικού Δικαστηρίου, έχη αρχίσει διαδικασία αναφορικής προς τον εργοδότην δυνάμει του περί Πτωχεύσεως Νόμου ή του Μέρους V του περί Εταιρειών Νόμου ο εργοδοτούμενος προς τον οποίον εγένετο η επίδικασις εισπράττει ολόκληρον το επιδικασθέν ποσόν εκ του Ταμείου. Τα δικαιώματα του εργοδοτούμενου αναφορικής προς πάσαν επιδικασθείσαν πληρωμήν καταβλητέαν απ’ ευθείας υπό του εργοδότη μεταβιβάζονται εις το Ταμειόν.”

Οι εφεσίβλητοι, με νέες αιτήσεις τους, διεκδίκησαν πληρωμή των επιδικασθέντων ποσών και των εξόδων της δίχης από το Ταμείο για Πλεονάζον Προσωπικό. Συνιστούσαν επιδικασθέντα ποσά από το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών και, κατά την εισήγησή τους, καλύπτονταν από τις πρόνοιες του Νόμου.

Το Ταμείο πλήρωσε τα προβλεπόμενα ποσά αντί προειδοποίησης και την αποζημίωση για πλεονασμό. Η θέση του ήταν πως με αυτά εκπλήρωσε όλες τις υποχρεώσεις του δυνάμει του Νόμου. Υποστήριξε πως ο Νόμος 24/67 αποσκοπούσε στο να επιβάλει υποχρέωση πληρωμής μόνο των ποσών που κατά τις πρόνοιές του εί-

ναί πληρωτέα, πως το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών δεν είχε δικαιοδοσία για επιδίκαση άλλων ποσών και πως, εν πάση περιπτώσει, το Ταμείο ήταν εξ αρχής αναγκαίος διάδικος στη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση των αποφάσεων κατά του εργοδότη.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο διαφώνησε. Αποφάσισε πως “δέον 5
όπως το Ταμείο καταβάλη άπασας τας απαιτήσεις των αιτούντων”, με την εξαίρεση των συνεισφορών στο Ταμείο Προνοίας οι οποίες, όπως έκρινε, διέπονταν από ειδικό Νόμο και δεν καλύπτονταν από το άρθρο 31(3).

Το Ταμείο γνωστοποίησε την πρόθεσή του να εφεσιβάλει την 10
απόφαση και προσδιόρισε τους νομικούς λόγους που, κατά την εισήγησή του, θα έπρεπε να ενσωματωθούν στο Υπόμνημα. Ο τρόπος της σύνταξης του Υπομνήματος από το Πρόεδρο του Δικαστηρίου αιτετέλεσε το αντικείμενο διαδοχικών διαβημάτων. Δεν χρειάζεται 15
να υπεισέλθουμε σε λεπτομέρειες. Η αίτηση για προνομιακά εντάλματα δυνάμει του άρθρου 155(4) του Συντάγματος και το μεταγενέστερο αίτημα του Ταμείου, στο πλαίσιο της παρούσας έφεσης, για ανατομική του υπομνήματος προς επαναπροσδιορισμό των νομικών ερωτημάτων απερρίφθησαν. Παραθέτουμε τα νομικά ερωτήματα 20
όπως διατυπώθηκαν στο υπόμνημα.

- “1. Στις υποθέσεις των αιτητών εναντίον του εργοδότη, σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου, ηδύνατο το Ταμείο διά Πλεονάζον Προσωπικό, να ήτο διάδικος;
2. Σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 12(1)(α) του περί Ετησίων Αδειών Μετ’ Απολαβών Νόμου, Αρ. 5/73 και του Νόμου Αρ. 6/73 περί Τερματισμού Απασχολήσεως, το Δικαστήριο ορθώς ή εσφαλμένως ηρμήνευσε ότι είχε αρμοδιότητα ν’ αποφασίση επί των επιδικασθέντων ποσών; 25
3. Το Δικαστήριο ορθώς ή εσφαλμένως ηρμήνευσε το άρθρο 31, εδάφια (1), (2), (3) ώστε το Ταμείο να υποχρεούται εις πάσαν επιδικασθείσαν πληρωμήν προς τους αιτητάς; 30
4. Ορθώς ή εσφαλμένως απλώς ανεφέρθησαν τα άρθρα 3 και 5 ως και ο Πρώτος Πίναξ του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου και θα έδει να εφαρμοσθή το άρθρον 16 αυτού;
5. Σύμφωνα με τις πρόνοιες των άρθρων 2 και 12(1) του περί 35
Ετησίων Αδειών μετ’ Απολαβών Νόμου και τις πρόνοιες του Νόμου 6/73 τα επιδικασθέντα εις τους αιτητάς ποσά συμπε-

επιλαμβάνονται εις την έννοιαν της εργατικής διαφοράς ή είναι παρεμπίπτοντα ή συμπληρωματικά θέματα;”

5 Η υπόθεση συζητήθηκε από δυο διαφορετικές σκοπιές. Θα χαρακτηρίσαμε την πρώτη ως δικονομική και τη δεύτερη ως ουσιαστική. Ζητήθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο να αποφασίσει αν εγκύτως εκδόθηκαν οι αποφάσεις κατά των εργοδοτών. Τέθηκε ζήτημα ως προς τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών να επιληφθεί αξίωσης αναφορικά με ό,τι θα ονομάζαμε ως συμβατικές υποχρεώσεις του εργοδότη, ξένες προς τα ειδικώς ρυθμιζόμενα από 10 το Νόμο 24/67 και, ακόμα, ως προς το επιτρεπτό της εκδίκασης τέτοιου θέματος στην απουσία του Ταμείου, το οποίο ασφαλώς θα εκαλείτο να ικανοποιήσει τις όποιες αποφάσεις εκδίδονταν. Αντανάκλαση αυτής της πτυχής της υπόθεσης αποτελούν τα νομικά ερωτήματα 1, 2, 4 και 5.

15 Οι αποφάσεις του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών εναντίον των εργοδοτών ως προς τα συζητούμενα ποσά, κατέστησαν τελεσίδικες. Εν πάση περιπτώσει, δεν υπήρχε δικαιοδοτικό περιθώριο για έλεγχο της ορθότητας ή της εγκυρότητάς τους από το ίδιο το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών. Αυτή την εξουσία την έχει μόνο το 20 Ανώτατο Δικαστήριο στο πλαίσιο της αναθεωρητικής ή της κατ' έφεση δικαιοδοσίας του. [Βλ. *Papademetriou v. Christofi* (1988) 1 C.L.R. 101, *Πανίκος Σ. Σιβιτανίδης v. Ελένης Α. Χαραλάμπους* (1993) 1 Α.Α.Δ. 179, *Χλόη Χριστοδούλου v. Ανδρέα Χριστοδούλου* (1993) 1 Α.Α.Δ. 195]. Έχει λεχθεί πως στόχος του εγχειρήματος δεν 25 είναι ο παραμερισμός των αποφάσεων που εκδόθηκαν οι οποίες και θα εξακολουθούν να υφίστανται και να δεσμεύουν τους εργοδότες αλλά η αναγνώριση της έλλειψης υποχρέωσης του Ταμείου προς ικανοποίηση τους. Η επιδιωκόμενη αναγνώριση για τέτοιο λόγο και 30 πάλιν θα ήταν το αποτέλεσμα κρίσης ως προς το αν άλλο, ομόβαθμο, Δικαστήριο κινήθηκε μέσα στα όρια της δικαιοδοσίας του ή τήρησε τους δικονομικούς κανόνες ή εκείνους της φυσικής δικαιοσύνης, και δεν μπορούσε να επιτευχθεί στο πλαίσιο της αίτησης που υποβλήθηκε. Σε ό,τι αφορούσε αυτή την αίτηση, το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών ήταν δεσμευμένο να αποφασίσει τα ουσιαστικά 35 επίδικα ζητήματα πάνω στη βάση της ύπαρξης εκδοθείσας και μη παραμερισθείσας με οποιοδήποτε τρόπο δικαστικής απόφασης.

Το Ανώτατο Δικαστήριο επιλαμβάνεται νομικών ερωτημάτων που εγείρονται σε σχέση με θέματα που εμπíπτον στην δικαιοδοσία του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών νοουμένου ότι η απάντηση 40 σ' αυτά συσχετίζεται προς την επίδικη διαφορά. Δεν ήταν επιτρεπτό να συζητηθούν ή να επιλυθούν από πρωτόδικο Δικαστήριο ζητήματα απόβλεπόμενα του κύρους των αποφάσεων άλλου πρωτόδικου

Δικαστηρίου που εκδόθηκαν κατά των εργοδοτών στην περατωθείσα αυτοτελή διαδικασία που προηγήθηκε. Το δικαιοδοτικό εμπόδιο διατηρείται και δε μεταβάλλεται στην κατ' έφεση διαδικασία. Η απάντηση σε ερωτήματα που δημιουργούνται από αναρμοδίως εκδοθείσα απόφαση, θα είχε μόνο ακαδημαϊκή σημασία. Τα ερωτήματα 1, 2, 4 και 5 δε χρειάζεται να απαντηθούν. 5

Το ουσιαστικό θέμα αναφέρεται στην εμβέλεια του άρθρου 31(3) του Νόμου 24/67. Διατυπώνεται ως νομικό ερώτημα αριθμός 3. Η ουσία της αιτιολογίας της πρωτόδικης απόφασης εντοπίζεται στην άποψη πως το άρθρο 31(3) καλύπτει κάθε ποσό που επιδικάζεται υπέρ των εργοδοτούμενων στο πλαίσιο της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών. Αυτό γιατί η παράγραφος (1) του άρθρου αναφέρεται σε απόφαση επιδικάζουσα “οιονδήποτε ποσό” και οι παράγραφοι (2) και (3) σε “ποσό επιδικασθέν” χωρίς οποιονδήποτε διάκριση. Και εφόσον, όπως έκρινε το πρωτόδικο Δικαστήριο, η διεκδίκηση των δεδουλευμένων μισθών και των άλλων ωφελημάτων ήταν “εργατική διαφορά” σύμφωνα με τον ορισμό του Νόμου που ενέλιπτε στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών, θα έπρεπε το Ταμείο να ικανοποιήσει την απόφαση που εκδόθηκε. 10 15 20

Έγινε ενώπιόν μας εκτεταμένη ανάλυση του όρου, “εργατική διαφορά” και συνακόλουθα των προνοιών, ιδιαίτερα του άρθρου 12, του περι Ετησίων Αδειών μετ' απολαβών Νόμου του 1967 (Νόμος 8/67 όπως τροποποιήθηκε ειδικά από το Νόμο 5/73) ως προς την αποκλειστική δικαιοδοσία που παρέχεται στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών που εκείνος ο Νόμος καθίδρυσε. Στόχος ήταν, αντίστοιχα, η επιβεβαίωση ή ανατροπή της απόφασης σε σχέση με το κατά πόσο το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών είχε ή δεν είχε δικαιοδοσία να εκδώσει τις αποφάσεις για τους δεδουλευμένους μισθούς και τα άλλα. Και στην περίπτωση όμως που θα ήταν, στο πλαίσιο διαφορετικών περιστατικών, επιτρεπτή η διερεύνηση του εύρους της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου το ζήτημα θα είχε σημασία μόνο σε μια περίπτωση. Θα είχε σημασία μόνο αν ήταν ορθή η αφηρητική θέση πως το άρθρο 31(3), ορθά ερμηνευόμενο, επιβάλλει στο Ταμείο υποχρέωση πληρωμής και ποσών άλλων από εκείνα που είναι δυνατό να επιδικαστούν στα πλαίσια του Νόμου 24/67. Αν αυτό δεν είναι ορθό, το κατά πόσο γενικά η αξίωση για δεδουλευμένους μισθούς και για τα άλλα ωφελήματα είναι εργατική διαφορά που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών, θα ήταν ζήτημα άσχετο με την υπόθεση. Το Ταμείο δεν θα είχε υποχρέωση πληρωμής τέτοιων ποσών ούτως ή άλλως. 25 30 35 40

Είναι το κεντρικό χαρακτηριστικό του Νόμου 24/67 ο καθορισμός δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που συναρτώνται προς τον τερματισμό της απασχόλησης εργοδοτούμενου. Η μελέτη των προνοιών του ως συνόλου αποκαλύπτει πως βρίσκονται έξω από το πλαίσιο των ρυθμίσεων του ζητήματα σχετικά με δικαιώματα και υποχρεώσεις που απορροσταλλώθησαν διαρκούσας της εργοδότησης και είναι άσχετα προς τον τερματισμό της. Έτσι, ο Νόμος καθορίζει τα περί την αποζημίωση για παράνομο τερματισμό της απασχόλησης, για πληρωμή αντί προειδοποίησης για τερματισμό της απασχόλησης και για πληρωμή λόγω πλεονασμού.

Βέβαια με τις ερμηνευτικές του διατάξεις ο Νόμος προσδίδει στην “εργατική διαφορά” ευρεία έννοια, όμοια με την αντίστοιχη του Νόμου 8/67. Αυτό όμως δεν διαφοροποιεί τις ουσιαστικές του πρόνοιες και, εν πάση περιπτώσει, πρέπει να διαβάζεται μαζί με το άρθρο 30(1) που εντάσσει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών όχι κάθε εργατική διαφορά αλλά μόνο τις εργατικές διαφορές που αναφέρονται συνεπεία της εφαρμογής του Νόμου ή οποιωνδήποτε κανονισμών που εκδίδονται δυνάμει του, περιλαμβανομένου, φυσικά, και “παντός παρεμπίπτοντος ή συμπληρωματικού προς τοιαύτας διαφοράς θέματος”.

Είναι σαφές ότι οι δεδουλευμένοι μισθοί και τα άλλα διεκδικηθέντα και επιδικασθέντα ωφελήματα δεν συνδέονται με τον τερματισμό της απασχόλησης αλλά είναι ποσά πληρωτέα ως εκ της εργοδότησης και όχι ως εκ του τερματισμού της. Κρίνουμε ότι η φράση “επιδικασθέν ποσό” στο άρθρο 31(3) εμφανώς ως εκ του σκοπού του Νόμου, αναφέρεται σε ποσά πληρωτέα δυνάμει των προνοιών του και όχι σε οποιαδήποτε άλλα ποσά πληρωτέα είτε δυνάμει των προνοιών άλλου Νόμου είτε γενικά στο πλαίσιο της σχέσης εργοδότη και εργοδοτούμενου.

Αν η πρόθεση του Νομοθέτη ήταν διαφορετική θα αναμέναμε, ως εκ της φύσεως του θέματος που βρίσκεται έξω από όσα συνιστούν το αντικείμενο ρύθμισης από το συζητούμενο Νόμο, να διατυπωνόταν ρητά. Διαφορετική ερμηνευτική προσέγγιση θα οδηγούσε στο παράλογο αποτέλεσμα να θεωρείται υπόλογο το Ταμείο Πλεονασμού ως προς δεδουλευμένους μισθούς μη πληρωθέντες παρά το ότι η απασχόληση του εργοδοτούμενου ουδέποτε ετερματίσθη επειδή, κατά την άποψη που δέχθηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο, η διεκδικηση τέτοιων μισθών συνιστά εργατική διαφορά εμπίπτουσα στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών.

Οι εργοδοτούμενοι επικαλέστηκαν το γεγονός της θέσπισης του περί Εταιρειών (Τροποποιητικού Νόμου) του 1990 (Ν.19/90) ως ενισχυτικού της πρότασής τους. Ο συλλογισμός είναι ο ακόλουθος:

Το άρθρο 300 του περί Εταιρειών Νόμου Κεφ. 113 αναγνωρίζει προτεραιότητα πληρωμής κατά την εκκαθάριση εταιρειών (όπως και το άρθρο 30 του περί Πτωχεύσεως Νόμου Κεφ. 5) μεταξύ άλλων, οφειλομένων μισθών, μέχρις ορισμένου αριθμού, στους εργοδοτούμενους της. Το άρθρο 31(2) του Νόμου 24/67 εντάσσει ρητά στα χρέη ως προς τα οποία αναγνωρίζεται προτεραιότητα από το άρθρο 300 του Κεφ. 113 και ποσά που επιδικάζονται υπό του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών. Σύμφωνα με το άρθρο 31(3)

“τα δικαιώματα του εργοδοτούμενου αναφορικά προς πάσαν επιδικασθείσαν πληρωμή καταβλητέα απ’ ευθείας υπό του εργοδότη μεταβιβάζονται στο Ταμείο”

το οποίο, εννοείται, πλήρωσε το ποσό κατ’ εφαρμογή του άρθρου. Ο Νόμος 29/90 κατάργησε τον περιορισμό ως προς τον αριθμό των εβδομαδιαίων μισθών αναφορικά με τους οποίους αναγνωρίζεται προτεραιότητα και, ακόμα, πρόσδωσε προτεραιότητα πληρωμής και σε οποιοδήποτε άλλο ποσό ή ωφέλημα του μισθωτού που απορρέει από σύμβαση ή σχέση εργοδότησης περιλαμβανομένου οποιουδήποτε ποσού που οφείλεται προς αναγνωρισμένη συντεχνία που απορρέει από την εργασιακή σχέση εργοδότη - εργαζομένου ή άλλως πως το οποίο ο εργοδότης δεν έχει καταβάλει. Υποστηρίχτηκε πως παρά το ότι ο Νόμος 19/90 θεσπίστηκε μετά την εκδίκαση της παρούσας υπόθεσης, αποκτά ερμηνευτική σημασία γιατί υποδηλώνει πρόθεση κάλυψης του Ταμείου που ήταν γνωστό ότι υποκαθίστατο στα δικαιώματα του εργοδοτούμενου ως προς όλες τις απαιτήσεις του εργοδοτούμενου και όχι μόνο για περιορισμένο αριθμό μισθών.

Θεωρούμε ορθή την εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα πως το άρθρο 300 του περί Εταιρειών Νόμου, στην αρχική του μορφή αλλά και όπως τροποποιήθηκε, δεν δικαιολογεί τις πιο πάνω σκέψεις. Ο Νόμος 24/67 δεν προβλέπει μόνο υποχρέωση του Ταμείου. Προβλέπει και υποχρεώσεις του ίδιου του εργοδότη. Κατ’ εφαρμογή του Νόμου εκδίδεται απόφαση κατά του εργοδότη μόνο. Επομένως, αναγνωρίζεται προτεραιότητα στην πληρωμή τους ανεξάρτητα από το αν η περίπτωση καλύπτεται από το άρθρο 31(3). Η εισήγηση πως η θέσπιση του Νόμου 19/90 υποδηλώνει πρόθεση κάλυψης του Ταμείου ενόψει της υποχρέωσης του δυνάμει του άρθρου 31(3), παραγνωρίζει αυτή την πραγματικότητα. Ο Νόμος 19/90 απέβλεπε στην παροχή μεγαλύτερης προστασίας στους εργοδοτούμενους στο βαθμό βέβαια που αυτή θα ήταν δυνατό να επιτευχθεί με την αναγνώρι-

ση προτεραιότητας είσπραξης των μισθών και των άλλων ωφελημάτων που εξειδικεύονται. Ούτε ο τροποποιητικός Νόμος ούτε το άρθρο 300 στην αρχική του μορφή συνδέονται με το πότε και υπό ποιές προϋποθέσεις υπέχει το Ταμείο υποχρέωση πληρωμής είτε μισθών είτε άλλων ωφελημάτων. Θα μπορούσε μάλιστα να λεχθεί πως, αν πράγματι το άρθρο 31 του Νόμου 24/67 περιλάμβανε στον όρο “επιδικασθέν ποσό” και οφειλόμενους δεδουλευμένους μισθούς, δεν θα υπήρχε λόγος για θέσπιση του Νόμου 19/90 προς άρση του περιορισμού που έθετε το άρθρο 300 του Κεφ. 113 αφού το άρθρο 31 ρητά προσδίδει τέτοια προτεραιότητα ως προς “ποσό επιδικασθέν” χωρίς τέτοιο περιορισμό. Ίσως θα ήταν χρήσιμο να υποδείξουμε, εν κατακλείδι, πως πρόνοια όμοια με εκείνη του άρθρου 31(2) του Νόμου 24/67, υπάρχει και στον περί Ταμείων Πρόνοιας Νόμο του 1981 (Νόμος 44/81) το άρθρο 32 του οποίου προβλέπει, ακριβώς, πως μεταξύ των χρεών που εξοφλούνται κατά προτεραιότητα δυνάμει του Κεφ. 5 και του Κεφ. 113 περιλαμβάνονται και ποσά που οφείλονται από εργοδότη αναφορικά προς εισφορά ή υποχρέωση προς εισφορά σε Ταμείο Πρόνοιας.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση επιτυγχάνει. Η απάντηση στο ερώτημα αρ. 3 είναι πως το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένως ερμήνευσε το άρθρο 31 του Νόμου 24/67 και πως το Ταμείο δεν υποχρεούται σε πληρωμή των επιδικασθέντων στην παρούσα υπόθεση ποσών. Η υπόθεση επιστρέφεται στο Πρόεδρο του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών σύμφωνα με το κανονισμό 17(4). Το ζήτημα ήταν πρωτότυπο και θα αποφύγουμε την έκδοση διαταγής ως προς τα έξοδα.

Η έφεση επιτρέπεται χωρίς έξοδα.